

Sygn. akt II CZ 25/12

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku M. G.

przy uczestnictwie M. G. i in. ,

o stwierdzenie nabycia spadku po B. J.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 czerwca 2012 r.,

zażalenia uczestników postępowania W. D. i A. D.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 września 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 19 września 2011 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną uczestników postępowania A. D. i W. D. od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 7 lipca 2011 r. W uzasadnieniu wyjaśnił, że skarżący składając w dniu 5 sierpnia 2011 r. wniosek o doręczenie zaskarżonego skargą kasacyjną postanowienia nie dochowali terminu, o którym mowa w art. 387 § 3 k.p.c. i z tego powodu skarga kasacyjna była niedopuszczalna.

W zażaleniu uczestnicy postępowania zarzucili naruszenie art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 w zw. z art. 77 ust. 2 w zw. z art. 78 Konstytucji RP oraz art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, a także naruszenia art. 398⁵ k.p.c. i wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadne.

Jeżeli orzeczenia wraz z uzasadnieniem nie doręcza się z urzędu skarga kasacyjna przysługuje tylko wtedy, gdy przed upływem tygodnia od ogłoszenia jego sentencji, strona (uczestnik postępowania) zażądała doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem (art. 387 § 3 i art. 398⁵ k.p.c.). Jeżeli zatem strona (uczestnik postępowania) po ogłoszeniu orzeczenia nie wystąpi z żądaniem doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem bądź żądanie to zgłosi z przekroczeniem tygodniowego terminu – tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie – wówczas termin do złożenia skargi kasacyjnej nie rozpoczyna biegu i staje się ona niedopuszczalna (por. m. in. postanowienie SN z dnia 11 grudnia 1996 r., I PKN 45/96, OSNAPIUS 1997, nr 14, poz. 254, postanowienie SN z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 33/08, nie publ.).

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie podkreślał, że strona (uczestnik postępowania), która nieprawidłowo korzysta z przysługującego jej prawa do zaskarżenia orzeczenia sądowego i w związku z tym spotyka się z zasadnym odrzuceniem wniesionego przez nią środka, nie może skutecznie odwoływać się do art. 45 ust. 1 Konstytucji RP lub do art. 6 ust. 1 powołanej Konwencji dla wykazania, że została pozbawiona przysługujących jej praw (zob. postanowienie SN z dnia 19 kwietnia 2007 r., I CZ 41/07, nie publ.).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

db